

Bäläläu Brigitta

NARANCSSÁRGA NAPLEMENTÉK

Élt egyszer egy ember. Egy nagyon magas hegyen lakott egyes-egyedül. Senki más, csak ő, az erdő állatai, a fák, a füvek, a madarak. A hegy magas volt, ösvényei veszélyesek, csak az ember ismerte őket. Soha életében nem találkozott senkivel, arra sem emlékezett, mióta él ott. A hegyen sosem járt más ember, senki sem tudta, hogy él ott valaki.

Az ember élete békés volt. Zöldséget termesztett magának, bogyókat evett az erdőből. Nem tartott állatokat. A madarak, az erdő, a süvítő szél, a sebes patak voltak a barátai. Egy kis kunyhóban élt, amit ő maga épített fából, nádból, agyagból és iszapból. A háza minden részét ismerte, mindennek birtokában volt. Reggelente vizet hozott a forrásról, megmosakodott, erdei bogyókat szedett reggelire és kikaperte kunyhóját.

Az ember nem gondolkodott. Nem beszélt, hiszen kivel is beszélhetett volna: nem volt családja. Az ember nem volt szomorú. Nem volt letört, nem voltak rossz érzései. De jók sem. Csak egy érzés volt a birtokában. A szeretet. A szeretetet a természetől kapjuk. Az összes többi érzést életünk során ismerjük meg, de a szeretet, amit a természet ad, kezdettől fogva ott van. Az ember szerette a madarakat, az erdőt, az életét, saját magát, a házát, amit ő épített, a zöldségeket, amiket termesztett, a tüzet, amit gyűjtött.

Ez a szeretet csak benne volt a szívében, nagyon halványan, anélkül, hogy gondolt volna rá. Benne volt és ott tartotta őt a hegyen, a kunyhóban, a madarakkal és a fákkal. Sosem fordult meg a fejében, hogy elmenjen. Nem tudta, hogy megtehetné, hiszen a hegyen kívül nem létezett más világ számára. Nem tudott más helyekről vagy emberekről, de tudta, hogy szeret. Úgy szeretett, mint egy kisgyerek.

Az ember épp az erdőben járt, szamócát gyűjtött, hogy megegye, amikor meghallott valamit. Énekszó volt, ami kellemes érzéssel töltötte el őt. A dallam mindenét átjárta. És akkor, a narancssárga naplementében érezte meg először. Az első érzése volt a szeretet után, ami mint

egy árnyék, némán, következmény nélkül kísérte őt. Az első érzése. Az ember boldog volt. A dal rávette, hogy érezzen. Pár másodperc alatt megváltozott a jelleme. Jelleme lett, hiszen eddig robot volt. Robot, aki élelmet gyűjtött, elfogyasztotta, aludt, ivott, csak a teste élt, a lelke nem. És akkor, a narancssárga naplementében, tenyerében a számó-cával, lelkében az első érzéssel indult haza.

Megvacsorázott, tüzet gyűjtött, már hűvös volt az éj. Elalvás előtt elhatározta, hogy másnap délután is elmegy ugyanoda, hogy újra érezze az érzést. Reggel, ébredés után már várta, hogy mehessen. Ez volt a következő érzés: a vágyakozás. A lelke elkezdett megtelni érzésekkel. A dal, amit hallott, pár másodpercig tartott, de elég volt ahhoz, hogy az ember átváltozzon. Aznap ismét elment oda, ahol előző nap volt. Sok évig minden nap elment. Volt, amikor nem hallotta a dalt. Ilyenkor csalódott volt. Később hálát, gyönyört, bánkódást, vágyakozást is érzett. A narancssárga naplementéket is gyönyörűnek találta. Végre érzései voltak. Az ember Ember lett. Megváltozott minden: már csak a dalnak élt, ami érzelmeket adott neki. Át akarta érezni azt, nem bírt betelni vele. Tizennégy éven át mindennap elment, hogy hallja a dalt.

Narancssárga volt a naplemente, amikor utoljára hallhatta. Felemelő volt. Elégedettséget, belenyugvást érzett. A belenyugvást másnap feltüzelttség váltotta fel, mert nem szólt a dal. Négy napig folyamatosan várta, várta, mindennap elment, de nem hallhatta. Nyugtalan volt. Az ötödik nap reggelén elemőzsiát csomagolt magának és elindult. Elin-dult, hogy megkeresse a hangot. A hangot, amitől emberré lett.

Fogalma sem volt, hová megy. Egy darabig a hegy ismerős ösvényein haladt, majd elérte a hegy lábát. Megállt. Ott hagyott két keresztbe tett botot, majd letért az ösvényről. Innentől fogva ismeretlen úton járt. Bizonytalanságot érzett. Meglátott egy ösvényt, amelyik hasonlított az övéire: nem volt rajta fű, virág, és kanyargós volt. De ez az ösvény széles volt, poros, és nem az övé. Elindult hát rajta. Az ösvény egy faluba vezetett. Sok ház volt ott, és sok ember. Az Ember félelmet érzett. Jó pár napig ment és ment, néha aludt egy keveset egy-egy fa tövében. Hamarosan elfogyott az élelme. Éhesen, szomjasan haladt, nagyon lassan. Letörtséget érzett. Nagyon kimerült volt, csak a dal vezérelte őt, meg kellett találnia. Egy mezőn bandukolt, amikor már nem bírta tovább. Összerogyott az út szélén.

Pár óra, talán pár nap múlva ébredt fel, egy ágyban feküdt. Addig soha nem aludt ágyban. Mindene sajogott, gondolatai cikáztak. Egy nő beszélt hozzá, étellel kínálta. Gyönyörű volt. Az Ember elfogadta az ételt és csodálva hallgatta, ahogy a nő beszélt hozzá. Ismeretlen szavak, gesztusok. Egy kicsit félt, de nem tehetett semmit, ereje elhagyta.

Az Ember pár hét alatt felépült, a nő táplálta és gondozta őt. Néhány év alatt az ember megtanult beszélni. Elmondta, hogy egy kunyhóban élt a zöldségeskertje mellett, elmondta, hogy jött, mert jönnie kellett. A nő büszke volt rá. Az Embernek még több érzés volt a birtokában. Még mindig szeretett. Gyerek maradt. Nyugalomra lelt, többé nem akarta megtalálni a dalt. Nem volt boldog, csak nyugodt. Belenyugodott, hogy nem hallhatja többé. A faluban maradt. Az Ember és a nő gyerekeket nemzettek. A falubeliek nem értették az Embert. Őrültek, eszementnek tartották. Kedvesek voltak hozzá, mint egy gyerekhez, de nem értették meg, sosem értették. Az Ember gyerekei felnőttek, és ő napról napra boldogtalanabb lett. Nem szeretett. Szeretni akarta, mégsem szerette a falut, az embereket, a gyerekeket, az életét. A dalt szerette csak, amit sok éve nem hallott, és a narancssárga naplementét. A faluban sosem volt narancssárga a naplemente.

Az Ember minden érzést megkapott, a dal mindezt megadta neki, de ezek helyét követelték: a szeretet helyét.

Komplementer kapcsolat (fa)